

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 89/2016
09.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., адвоката Д.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 2023/12 од 11.06.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1132/15 од 20.10.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 09.02.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 2023/12 од 11.06.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1132/15 од 20.10.2015. године, у односу на повреду Закона из члана 438. став 1. тачка 8) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу, К 2023/12 од 11.06.2015. године, окривљени Д.М., оглашен је кривим због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, те је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, с тим што је одређено да ће суд новчану казну, уколико је окривљени не плати у наведеном року, заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећеној Републици Србији је досуђен имовинско правни захтев у износу од 4.321.284,16 динара, па је окривљени обавезан да у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, уплати наведени износ а оштећена је за вишак упућена

на парницу, док је на основу члана 261. и 264. ЗКП, окривљени Д.М. обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и да плати суду на име паушала износ од 2.000,00 динара, и на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава суда износ од 19.192,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом одбијен је и предлог Основног јавног тужиоца у Крагујевцу да се окривљеном изрекне мера безбедности забрана вршења позива, делатности и дужности.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1132/15 од 20.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног Д.М., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног Д.М., адвокат Д.Г., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, и повреда Кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. КЗ или да наведене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту истиче да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, тиме што је окривљени оглашен кривим за једно кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ, иако му је оптужним актом било стављено на терет продужено кривично дело пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, којом су била обухваћена два кривична дела пореске утаје, због чега, према ставу браниоца, предмет оптужбе није у потпуности решен, тако да је кривичнопроцесна судбина једног кривичног дела остала нејасна, што за окривљеног представља правну несигураност.

Имајући у виду да је у овом делу захтев поднет због повреде Закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, која је неосновано истицана у поступку по жалби, Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао Апелациони суд у Крагујевцу на страни 3, став 4. своје пресуде и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује и то да је побијаним правноснажним пресудама повређен Кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП и у вези са тим наводи да у конкретном случају код окривљеног није постојала намера да избегне плаћање пореза што је законско обележје предметног

кривичног дела, на који закључак, према ставу браниоца, упућује исказ сведока С.Ж.; да у конкретном случају није дошло до промета добара, у смислу одредбе члана 4. став 3. тачка 7. Закона о порезу на додату вредност, а да суд супротан закључак и становиште да је реч о два стамбено пословна објекта заснива на налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке Р.Ј., који је анализирао непокретност са аспекта грађевинске струке, што није смео да учини; да је суд осудио окривљеног за „необрачунавање пореза на приход насталог по основу промета од продаје недовршеног грађевинског објекта“, иако се наведена трансакција не може сматрати продајом у грађанскоправном смислу, већ само преносом одређеног својства у смислу управно правних прописа, што даље указује да спорним делом није остварен промет, а што је основ за настанак пореске обавезе и обрачун ПДВ-а у смислу члана 49. став 1. Закона о порезу на додату вредност и законско обележје предметног кривичног дела; да у конкретном случају није утврђено да је окривљени стекао приход по основу продаје предметног неизграђеног објекта који би указивао на постојање промета добара; да у тренутку настанка спорног правног посла, који је у ширем смислу предмет овог кривичног поступка, пореска обавеза није настала сходно одредби члана 51. Закона о порезу на додату вредност те да је неправилан начин одређивања висине износа наводно утајеног пореза од стране окривљеног.

Изнетим наводима захтева за заштиту законитости по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе и износи своје чињеничне закључке у погледу постојања намере избегавања плаћања пореза код окривљеног односно дужности плаћања пореза на додату вредност у утврђеном износу по основу оствареног промета од продаје предметног грађевинског објекта, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, због чега бранилац окривљеног, иако формално истиче повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава оцену изведених доказа и чињенично стање утврђено у побијаним пресудама.

Имајући у виду да чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног Д.М., у захтеву за заштиту законитости указује да су правноснажне пресуде донете уз учињену повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, међутим, не даје разлоге на који начин је у конкретном случају кривични закон погрешно примењен.

Одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева, одређено је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење, при чему ова одредба обавезује подносиоца захтева да, поред формалног означавања законских одредби за које сматра да су повређене правноснажном одлуком, у захтеву и образложи истакнуте повреде закона.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца везан разлозима (члан 485. став 1. у вези става 4. ЗКП), делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву у смислу члана 489. став 1. ЗКП, па како у конкретном случају бранилац окривљеног није дао разлоге у погледу истакнуте повреде закона, овај суд је нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.